Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kaheksas koda)

26. jaanuar 2017 [1]

Apellatsioonkaebus — Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfond (EAFRD) — Liidu rahastamisest välja jäetud kulud — Määrused (EÜ) nr 1698/2005, (EÜ) nr 1975/2006 ja (EÜ) nr 796/2004 — Maaelu arengu toetusmeetmed — Ebasoodsate looduslike tingimustega piirkonnad — Kohapealsed kontrollid — Loomkoormuse koefitsient — Loomade loendamine

Kohtuasjas C-373/15 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 15. juulil 2015 esitatud apellatsioonkaebus,

Prantsuse Vabariik, esindajad: esialgu F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas ja C. Candat, hiljem G. de Bergues, D. Colas, F. Fize ja A. Daly,

kaebaja,

keda toetab:

Hispaania Kuningriik, esindaja: A. Sampol Pucurull,

menetlusse astuja apellatsioonimenetluses,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: D. Bianchi ja G. von Rintelen,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: koja president M. Vilaras (ettekandja), kohtunikud J. Malenovský ja M. Safjan,

kohtujurist: N. Wahl,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada asi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

1 — * Kohtumenetluse keel: prantsuse.

otsuse

1 Oma apellatsioonkaebuses palub Prantsuse Vabariik tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 30. aprilli 2015. aasta otsus kohtuasjas Prantsusmaa *vs.* komisjon (T-259/13, ei avaldata, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2015:250), milles see kohus jättis rahuldamata Prantsuse Vabariigi hagi, milles paluti osaliselt tühistada komisjoni 26. veebruari 2013. aasta rakendusotsus 2013/123/EL, mille kohaselt Euroopa Liidu rahastamine ei kata teatavaid kulutusi, mida liikmesriigid on teinud Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) tagatisrahastu, Euroopa Põllumajanduse Tagatisfondi (EAGF) ja Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondi (EAFRD) raames (ELT 2013, L 67, lk 20, edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Määrus nr 1698/2005

2 Nõukogu 20. septembri 2005. aasta määruse (EÜ) nr 1698/2005 Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondist (EAFRD) antavate maaelu arengu toetuste kohta (ELT 2005, L 277, lk 1) artikli 4 lõike 1 punkt b näeb ette:

„Maaelu arengu toetus aitab kaasa järgmiste eesmärkide saavutamisele:

[…]

b) keskkonna ja paikkonna parandamine toetades maade hooldamist.“

3 Määruse nr 1698/2005 IV jaotise „Maaelu arengu toetus“ I peatüki „Teljed“ neljas alajaos on toodud erinevad sekkumisvaldkonnad ja kasutatavad meetmed. Selle I peatüki 2. jaos „Keskkonna ja paikkonna parandamine“ asuvad muu hulgas artikli 36 punkti a alapunktid i ja ii, mis näevad ette:

„Selle jao kohane toetus hõlmab:

a) põllumajandusmaa säästvale kasutusele suunatud meetmed järgmise kaudu:
   i) ebasoodsate looduslike tingimuste toetus mägipiirkondade põllumajandustootjatele;
   ii) ebasoodsate looduslike tingimuste toetus muude kui mägipiirkondade põllumajandustootjatele“.

4 Määruse nr 1698/2005 artikli 37 lõiked 1 ja 2 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Artikli 36 punkti a alapunktides i ja ii sätestatud toetust antakse igal aastal kasutusel oleva põllumajandusmaa hektari kohta komisjoni 24. novembri 1999. aasta otsuse 2000/115/EÜ, mis käsitleb tunnuste määratlusi, põllumajandussaaduste ja -toodete loetelu, erandeid määratlustest ning piirkondi ja alasid seoses põllumajandusettevõtete struktuuri käsitlevate ühenduse vaatlustega [(EÜT 2000, L 38, lk 1)] tähenduses.

Toetus peaks hüvitama põllumajandustootjate lisakulud ja saamatajäänud tulu, mis on seotud põllumajanduslikuks tootmiseks ebasoodsate tingimustega asjaomases piirkonnas.

2. Toetust antakse põllumajandustootjatele, kes võtavad kohustuse tegelda põllumajandustegevusega artikli 50 lõigete 2 ja 3 kohaselt määratud aladel vähemalt viie aasta jooksul pärast esimest makset.“

5 Määruse nr 1698/2005 artikli 71 „Kulude abikõlblikkus“ lõige 2 näeb ette:

„Kulutused on abikõlblikud saama EAFRD toetust ainult siis, kui nad on tehtud kõnealuse programmi korraldusasutuse poolt või tema vastutusel otsustatud tegevuste jaoks vastavalt pädeva organi poolt kindlaks määratud valikukriteeriumidele.“

Määrus (EÜ) nr 1975/2006

6 Komisjoni 7. detsembri 2006. aasta määruse (EÜ) nr 1975/2006, millega kehtestatakse määruse nr 1698/2005 rakendamise üksikasjalikud eeskirjad kontrollimenetluse rakendamise ja maaelu arengu toetusmeetmete nõuetele vastavuse kohta (ELT 2006, L 368, lk 74), artikli 5 „Kontrollimise üldpõhimõtted“ lõiked 1 ja 2 sätestavad:

„1. Ilma et see piiraks käesoleva määruse erisätete kohaldamist, tagavad liikmesriigid, et kõik [liidu] või riiklike õigusaktidega või maaelu arengu programmidega kehtestatud abikõlblikkuse kriteeriumid on kontrollitavad vastavalt liikmesriikide kehtestatavatele kindlaks tehtavate näitajate kogumile.

2. Võimaluse korral tehakse käesoleva määruse artiklites 12, 20 ja 27 sätestatud kohapealsed kontrollid ning teised [liidu] eeskirjades sätestatud põllumajandustoetusi käsitlevad kontrollid samal ajal.“

7 Määruse nr 1975/2006 artiklitest 6–8 tuleneb, et ühelt poolt kohaldatakse selle määruse I jaotist määruse nr 1698/2005 artikli 36 kohaselt antud toetuste suhtes, millest seda osa, mis põhineb deklareeritud pindala suurusel, nimetatakse „pindalapõhiseks“ meetmeks. Teiselt poolt näevad need artiklid ette, et komisjoni 21. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 796/2004, millega kehtestatakse nõukogu 29. septembri 2003. aasta määruses (EÜ) nr 1782/2003, millega kehtestatakse ühise põllumajanduspoliitika raames kohaldatavate otsetoetuskavade ühiseeskirjad ja teatavad toetuskavad põllumajandustootjate jaoks, ette nähtud nõuetele vastavuse, toetuse ümbersuunamise ning ühtse haldus- ja kontrollisüsteemi rakendamise üksikasjalikud reeglid (ELT 2004, L 141, lk 18; ELT eriväljaanne 03/044, lk 243), (muudetud komisjoni 20. augusti 2007. aasta määrusega nr 972/2007 (ELT 2007, L 216, lk 3)) (edaspidi „määrus nr 796/2004“), mitmeid sätteid kohaldatakse *mutatis mutandis* nimetatud I jaotise rakendamiseks.

8 Määruse nr 1975/2006 artikli 10 lõiked 1–4 näevad ette:

„1. Toetusetaotlused ja järgmised maksenõuded vaadatakse läbi viisil, mis tagab tõhusa kontrolli toetuste andmise tingimuste täitmise üle.

2. Liikmesriigid määravad kindlaks sobivad meetodid ja vahendid, et kontrollida iga toetusmeetme puhul toetuste andmise tingimuste täitmist.

3. Liikmesriigid kasutavad ühtset haldus- ja kontrollisüsteemi […]

4. Abikõlblikkuse kriteeriumidele vastavuse kontrollimine hõlmab nii haldus- kui ka kohapealset kontrolli.“

9 Määruse artikli 12 „Kohapealne kontroll“ lõige 2 sätestab:

„Käesolevas artiklis sätestatud kohapealsete kontrollide suhtes kohaldatakse määruse (EÜ) nr 796/2004 artikli 26 lõikeid 3 ja 4.“

10 Määruse artikkel 14 „Kohapealseid kontrolle käsitlevad üldpõhimõtted“ näeb ette:

„1. Kohapealne kontroll jaotatakse aasta peale vastavalt iga maaelu arengu meetme erinevate kohustuste riskianalüüsile.

2. Kohapealne kontroll hõlmab kõiki toetusesaaja maksekohustusi ja kohustusi, mida on võimalik kontrollkäigu ajal kontrollida.“

11 Määruse nr 1975/2006 artikli 15 „Kohapealsete kontrollide osad ja pindala kindlaksmääramine“ lõiked 2 ja 3 näevad ette:

„2. Pindalapõhiste meetmete kontrollimise suhtes teostatakse kohapealsed kontrollid vastavalt määruse (EÜ) nr 796/2004 artiklitele 29, 30 ja 32.

[…]

3. Loomadega seotud meetmete kontrollimise suhtes teostatakse kohapealsed kontrollid vastavalt määruse (EÜ) nr 796/2004 artiklile 35.“

Määrus nr 796/2004

12 Määruse nr 796/2004 II osas, mis käsitleb ühtset haldus- ja kontrollisüsteemi, asub kontrolle puudutav III jaotis. Selle jaotise II peatükis „abikõlblikkuskriteeriumite kontrollid“ asub kohapealseid kontrolle puudutav II jagu. See jagu koosneb mitmest alajaost, millest I alajagu „Üldsätted“ hõlmab määruse artikleid 25–28, II alajagu „Pindala toetuskavade ühtsete taotluste kohapealne kontroll“ hõlmab määruse artikleid 29–33 ja III alajagu „Loomapidamise toetusetaotluste kohapealsed kontrollid“ hõlmab määruse artikleid 34–39.

13 Määruse nr 796/2004 artiklid 29, 30 ja 32, mida määruse nr 1975/2006 artikli 15 lõike 2 kohaselt kohaldatakse keskkonna ja paikkonna parandamiseks antava toetuse suhtes, näevad ette kohapealsete kontrollide läbiviimise korra ja „pindalapõhiste“ meetmete jaoks pindalade kindlaksmääramise korra.

14 Määruse nr 796/2004 artikkel 35 näeb ette:

„1. Kohapealsed kontrollid hõlmavad kogu karja, mille kohta on kontrollitavate toetuskavade alusel toetusetaotlused esitatud ja, veisetoetuskavade puhul, ka hõlmamata veiseid.

2. Kohapealsed kontrollid hõlmavad eelkõige:

a) kontroll, et majandis olemasolevate loomade arv, mille kohta toetusetaotlused on esitatud, ja hõlmamata veiste arv vastab registritesse sisestatud loomade arvule, ja veiste puhul veiste infotehnoloogilisse andmebaasi teatatud loomade arvule;

[…]“

Määrus (EÜ) nr 885/2006

15 Komisjoni 21. juuni 2006. aasta määruse (EÜ) nr 885/2006, millega nähakse ette nõukogu määruse (EÜ) nr 1290/2005 kohaldamise üksikasjalikud eeskirjad seoses makseasutuste ja teiste organite akrediteerimise ning EAGF-i ja EAFRD raamatupidamisarvestuse kontrollimise ja heakskiitmisega (ELT 2006, L 171, lk 90), artikli 11 lõige 3 sätestab:

„Liikmesriik teatab komisjonile ühenduse eeskirjade järgimise tagamiseks võetavad parandusmeetmed ja nende jõustumise kuupäeva.

Komisjon võtab pärast lepitusorgani poolt vastavalt käesoleva määruse 3. peatükile koostatud aruande analüüsimist vajaduse korral [nõukogu 21. juuni 2005. aasta määruse (EÜ) nr 1290/2005 ühise põllumajanduspoliitika rahastamise kohta (ELT 2005, L 209, lk 1)] artikli 31 alusel vastu otsuse või mitu otsust ühenduse eeskirjade rikkumisega seotud kulude väljajätmise kohta ühenduse rahastamisest seni, kuni liikmesriik on parandusmeetmed tulemuslikult rakendanud.

Kui teabe hilinenud esitamine on erandlike asjaolude tõttu põhjendatud, võib komisjon ühenduse rahastamisest väljajäetavate kulude hindamisel võtta arvesse kõiki andmeid, mida liikmesriik edastab pärast lõikes 2 osutatud tähtaja möödumist, kui see on ühenduse eelarvele põhjustatud kahju paremaks hindamiseks vajalik.“

Prantsuse õigus

16 5. septembri 2008. aasta ringkirjas DGPAAT/SDEA/C2008-3016 on toodud vähem soodsate piirkondade hüvitiste toetuskava tingimused (indemnités compensatoires de handicaps naturels, edaspidi „ICHN“) 2008. aastaks (edaspidi „ICHN ringkiri“).

17 Selle ringkirja punkt 7.2 „Kohapealsed kontrollid“ näeb ette, et kontrollid koosnevad kolmest osast, millest esimene puudutab ICHN toetusetaotluse esemeks oleva pindala tegelikku suurust, teine toetuse saaja kohustusi, mis ei seondu pindalaga ja kolmas elektroonilist deklareerimist. Nende kohustuste kohapealse kontrolli osas, mis ei seondu pindalaga, täpsustab see punkt 7.2, et muu hulgas tuleb loomad ka loendada. Toetuste ühtse haldus- ja kontrollisüsteemi rakendamisel kontrollitakse veiseid loomapidamise toetuskavade raames, mitte aga konkreetselt ICHN jaoks. Lambad, keda loomkoormuse arvutamiseks kontrollitakse, on need, kes on uttede kohta toetuse saamiseks deklareeritud konkreetses taotluses, mis on esitatud ICHN toimiku esitamise aastal. Uute taotlejate puhul kontrollitakse lambaid nii, et loendatakse kontrollimise päeval kohalolevad loomad.

Vaidluse taust

18 Vaidluse taust ja vaidlusaluse otsuse sisu on toodud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 24–39. Käesoleva menetluse vajadustest lähtudes võib need kokku võtta järgmiselt.

19 Prantsuse ametiasutused võtsid määruse nr 1698/2005 artikli 36 punkti a alapunktide i ja ii alusel vastu vähem soodsate piirkondade hüvitiste maaelu kuusnurkse arengu abikava ajavahemikuks 2007–2013, mis näeb ette muu hulgas ICHN andmise ebasoodsates looduslikes tingimustes tegutsevate piirkondade põllumajandustootjatele. See abikava kiideti heaks komisjoni 19. juuli 2007. aasta otsusega K (2007) 3446 (lõplik). Selles programmis on kirjas, et söödamaade toetust makstakse ebasoodsates looduslikes tingimustes tegutsevate piirkondade põllumajandustootjatele, kes vastavad loomkoormuse kriteeriumile. See kriteerium, mis väljendub loomaühikus hektari kohta (edaspidi „LÜ“), võimaldab kindlaks määrata loomkoormuse söödamaadel, et vältida ala- või ülekarjatamist. Loomkoormus määratakse kindlaks departemangude tasandil ja see jääb piirkonna või alapiirkonna kohta kindlaks määratud lõplike piirväärtuste vahele.

20 Olles kontrollinud Prantsusmaa poolt maaelu arengu meetmete raames tehtud kulutusi otsustas komisjon vaidlusaluses otsuses, et liidu rahastamine ei kata selle liikmesriigi deklareeritud teatavaid kulutusi, seda eelkõige põhjusel, et kohapealsed kontrollid summade 21 056 869,75 eurot ja 7 898 813,60 eurot osas olid puudulikud, ning leidis, et tegemist oli puudustega võtmekontrolli teostamisel, mille eest oli ette nähtud ühtse määraga 5 protsendiline korrektsioon.

21 Kogu haldusmenetlusest ilmneb, et komisjon põhjendas maaelu arengu meetmete raames tehtud kulutuste suhtes tehtud finantskorrektsiooni asjaoluga, et tema talituste poolt läbi viidud audit tõi ilmsiks puudused loomkoormuse – mida nimetatakse ka „loomakasvatustiheduseks“ – kontrollimisel veise- ja lambakasvatuse „sektorites“, mis oleks tulnud läbi viia kohapeal. Komisjoni talitused tuvastasid aga, et loomkoormust ei olnud kohapealsete kontrollide käigus kontrollitud, mis kujutas endast määruse nr 1975/2006 artikli 14 lõike 2 rikkumist.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

22 Prantsuse Vabariik esitas 7. mail 2013 Üldkohtu kantseleisse hagiavalduse, paludes vaidlusalune otsus osaliselt tühistada.

23 Hispaania Kuningriik esitas Üldkohtu kantseleisse 30. oktoobri 2013. aasta avaldusega taotluse astuda menetlusse Prantsuse Vabariigi nõuete toetuseks. Üldkohtu üheksanda koja esimees andis 2. detsembri 2013. aasta määrusega menetlusse astumise loa.

24 Prantsuse Vabariik esitas oma hagi põhjendamiseks kolm väidet. Esimese väite kohaselt on rikutud määruse nr 1975/2006 artikli 10 lõikeid 2 ja 4 ning artikli 14 lõiget 2. Teise väite kohaselt on rikutud komisjoni 23. juuni 2003. aasta määrust (EÜ) nr 1082/2003, millega sätestatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EÜ) nr 1760/2000 üksikasjalikud rakenduseeskirjad veiste identifitseerimise ja registreerimise süsteemi raames läbiviidava kontrolli miinimumtaseme kohta (ELT 2003, L 156, lk 9; ELT eriväljaanne 03/39, lk 135), artikli 2 lõiget 2 ja määruse nr 796/2004 artikli 26 lõike 2 punkti b. Kolmandas väites, mis on esitatud teise võimalusena, leitakse, et komisjon laiendas ebaseaduslikult ühtse määraga korrektsiooni kohaldamist lambakasvatuse ettevõtetele, mis ei olnud kõlblikud saama toetust ute kohta ja veisekasvatuse ettevõtetele, mida oli kontrollitud veiste identifitseerimise või veisekasvatuse toetuste raames.

25 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 59–63 märkis Üldkohus, et esimese väite kahte osa tuleb analüüsida koos, kuna mõlema eesmärk on, et Üldkohus tuvastaks, et komisjon on rikkunud määruse nr 1975/2006 artikli 10 lõikeid 2 ja 4 ning artikli 14 lõiget 2. Üldkohus uuris sellega seoses, kas need sätted panid Prantsuse Vabariigile kohustuse loendada loomad kohapealsete kontrollide käigus või kas ühe andmebaasi suhtes selleks läbi viidud halduskontrollid, et kindlaks teha, millist kontrolli oli kohapeal tehtud, olid sobivad meetodid ja vahendid toetuse andmise tingimuste täidetuse kontrollimiseks.

26 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 64–69 leidis Üldkohus, et määruse nr 1975/2006 artiklitest 10 ja 14 ei tulene sõnaselgelt, et liikmesriikidel on kohustus loendada loomad kohapealsete kontrollide käigus. Samas tõdes ta, et nende artiklite ja määruse nr 796/2004 artikli 35 kohaselt, mis näevad ette kohapealsed kontrollid, on liikmesriikide kaalutlusruum toetuse andmise tingimuste täidetuse kontrollimise meetodite ja vahendite osas piiratud.

27 Oma arutluskäiku jätkates rõhutas ta nimetatud kohtuotsuse punktis 70, et ühtegi määruse nr 1975/2006 sätet ei saa tõlgendada nii, et juhul, kui halduskontrollid on läbi viidud andmebaasist pärinevate usaldusväärsete andmete põhjal, on liikmesriigi ametiasutustel õigus kohapealsete kontrollide käigus loomad loendamata jätta. Tema hinnangul eirab selline tõlgendus kohapealsete kontrollide eesmärki, milleks on eelkõige kontrollida liikmesriikide loodud andmebaasides sisalduvate andmete vastavust määruse nr 1975/2006 artikli 15 lõike 3 ja määruse nr 796/2004 artikli 35 alusel.

28 Sellest tulenevalt jõudis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 71 järeldusele, et komisjoni leidis õigesti, et määruse nr 1975/2006 artiklid 10 ja 14 kohustasid määruse nr 1975/2006 artikli 15 lõike 3 ja määruse nr 796/2004 artikli 35 kohaselt läbiviidavate kohapealsete kontrollide käigus loomi loendama.

29 Seejärel lükkas ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 73–82 tagasi Prantsuse Vabariigi argumendid, mis puudutasid liikmesriigi ametiasutuste tehtud kontrollide kooskõla määruses nr 1975/2006 ette nähtuga.

30 Nimetatud kohtuotsuse punktides 73–76 lükkas ta tagasi argumendi selle kohta, et andmebaaside koostamisel läbi viidud kohapealsed kontrollid vabastasid Prantsuse ametiasutused kohustusest viia määruse nr 1975/2006 artikli 12 jj alusel läbi hilisemaid kohapealseid kontrolle. Tema sõnul ei olnud Prantsuse Vabariigi argumendid liikmesriigi andmebaasi usaldusväärsuse kohta siin asjakohased. Ta leidis esiteks, et selles määruses ette nähtud haldamise ja kontrolli eeskirjad kujutasid endast nendes valdkondades erimeetmeid. Teiseks oli ta seisukohal, et selle andmebaasi koostamiseks läbi viidud kontrolle ei saanud käsitada kohapealsete kontrollidena nimetatud määruse tähenduses, kuna nende kontrollide eesmärk ei olnud mitte maaelu arengu toetusmeetmete konkreetsetele tingimustele vastavuse hindamine, vaid ettevõtte kõigi loomade kontrollimine, kelle suhtes oli ette nähtud identifitseerimine vastavalt Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. juuli 2000. aasta määrusele (EÜ) nr 1760/2000 veiste identifitseerimise ja registreerimise süsteemi loomise, veiseliha ja veiselihatoodete märgistamise ning nõukogu määruse (EÜ) nr 820/97 kehtetuks tunnistamise kohta (EÜT 2000, L 204, lk 1; ELT eriväljaanne 03/30, lk 248).

31 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 81 lükkas Üldkohus tagasi argumendi, mille kohaselt on komisjoni tõlgendus vastuolus loomkoormuse kriteeriumi jätkuvusega. Tema hinnangul ei tulene sellest, kui LÜ nõutav arv peab kogu vaadeldava aasta jooksul olema saavutatud, et määruses nr 1975/2006 ette nähtud kohapealseid kontrolle ei ole vaja läbi viia. Üldkohus märkis, et nende kontrollide eesmärk on kontrollida, et andmebaasidesse kantud andmed, mida kasutatakse halduskontrollide läbiviimiseks, oleksid õiged ja need andmebaasid täpsed. Sama kohtuotsuse punktis 82 nentis ta, et loomade loendamine kohapeal võimaldab läbi viia määruses nr 1975/2006 nõutud kontrolle ja tagada andmebaaside kooskõla loomkoormuse arvutamisel, isegi kui see ei võimalda arvesse võtta parameetrit loomade olemasolu aja kohta ettevõttes ega ka täpsustada seda parameetrit, mis puudutab veiste vanust.

32 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 84–89 lükkas Üldkohus hagi teise väite tagasi.

33 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 92–110 nõustus Üldkohus kolmanda väite esimese osaga, mille kohaselt oli nende lammaste toetuse suhtes finantskorrektsiooni tegemine, kes ei olnud abikõlblikud, põhjendamatu, kuna väidetavad süsteemsed puudused kohapealses kontrollis puudutasid vaid lambaid, kelle kohta oli toetust taotletud.

34 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 111–114 lükkas Üldkohus tagasi kolmanda väite teise osa.

35 Selle tulemusel tühistas Üldkohus vaidlusaluse otsuse osas, milles sellega oli tehtud finantskorrektsioon seoses maaelu arengu toetusmeetmetega lammaste osas, kelle kohta ei taotletud 2008. ja 2009. majandusaasta eest lambapidamise toetust.

Poolte nõuded Euroopa Kohtus

36 Prantsuse Vabariik palub Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles sellega lükati tagasi vaidlusaluse otsuse vastu suunatud esimene tühistamisväide;

— teha vaidluse suhtes ise lõplik otsus, tühistades vaidlusaluse otsuse osas, mille kohaselt rahastamine ei kata teatavaid kulutusi, mis tehti maaelu kuusnurkse arengu abikava 2. telje raames eelarveaastatel 2008 ja 2009, või suunata asi tagasi Üldkohtusse otsustamiseks, ja

— teha otsus kohtukulude kohta hiljem.

37 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

— jätta apellatsioonkaebus rahuldamata kui osaliselt vastuvõetamatu või vähemalt jätta see põhjendatuse tõttu rahuldamata, ja

— mõista kohtukulud välja Prantsuse Vabariigilt.

38 Hispaania Kuningriik palub Euroopa Kohtul apellatsioonkaebus rahuldada.

Apellatsioonkaebus

39 Prantsuse Vabariik esitab oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks kolm väidet.

40 Esiteks väidab ta, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta omal algatusel ei tõstatanud küsimust sellest, et komisjon on rikkunud olulisi menetlusnorme sellega, et võttis vaidlusaluse otsuse vastu ebamõistliku tähtaja jooksul. Teiseks väidab ta teise võimalusena, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis, et komisjon ei olnud eiranud määruse nr 1975/2006 artikleid 10 ja 14, kui ta kehtestas kohustuse loendada loomad kohapealsete kontrollide käigus. Kolmandaks väidab ta, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis, et seoses veiste identifitseerimise või veise- või lambapidamise toetuste haldamisega läbiviidud kohapealsed kontrollid ei kujutanud endast kohapealseid kontrolle määruse nr 1975/2006 tähenduses.

Esimene väide

Poolte argumendid

41 Esiteks väidab Prantsuse Vabariik, keda toetab Hispaania Kuningriik, et Üldkohus rikkus õigusnormi, tõstatamata omal algatusel küsimust sellest, et komisjon on rikkunud olulisi menetlusnorme, kuna tema hinnangul ei võtnud komisjon vaidlusalust otsust vastu mõistliku tähtaja jooksul. Ta meenutab sellega seoses, et Euroopa Kohus leidis juba oma 4. septembri 2014. aasta otsuses Hispaania *vs.* komisjon (C-192/13 P, EU:C:2014:2156), et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis, et komisjon ei pidanud finantskorrektsiooni otsuse tegemisel mingisugust seaduslikku tähtaega järgima. Prantsuse Vabariik leiab, et kui komisjonil lubada selliste otsuste vastuvõtmist ilma ühegi tähtajata, siis oleks see vastuolus mitte ainult hea halduse üldpõhimõttega, vaid ka pooltevahelise lojaalse koostöö põhimõttega, kuna liikmesriigid peavad järgima rangeid tähtaegu.

42 Ta on seisukohal, et määruse nr 885/2006 artikli 11 lõige 3 paneb kindlasti komisjonile kohustuse teha otsus mõistliku tähtaja jooksul pärast seda, kui lepitusorgan on koostanud aruande.

43 Ta leiab, et komisjon peaks mõistliku tähtaja järgimiseks võtma raamatupidamisarvestuse kontrollimise otsuse vastu maksimaalselt kuue kuu jooksul alates lepitusmenetluse lõpetamisest.

44 Komisjon ei nõustu Prantsuse Vabariigi argumentidega.

Euroopa Kohtu hinnang

45 Prantsuse Vabariik viitab eelkõige 4. septembri 2014. aasta kohtuotsusele Hispaania *vs.* komisjon (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) väitmaks, et Üldkohus oleks pidanud omal algatusel tõstatama küsimuse oluliste menetlusnormide rikkumisest, kuna komisjon ei võtnud vaidlusalust otsust vastu mõistliku tähtaja jooksul.

46 Euroopa Kohtu praktika kohaselt kujutab isiku huve kahjustava akti vastuvõtmist reguleerivate menetlusnormide järgimata jätmine, nagu asjaolu, et komisjon ei võtnud otsust vastu liidu seadusandja poolt selleks ette nähtud tähtaja jooksul, endast oluliste menetlusnormide rikkumist, millele liidu kohus peab tähelepanu juhtima omal algatusel (vt kohtuotsused, 4.9.2014, Hispaania *vs.* komisjon, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, punkt 103, ning 24.6.2015, Saksamaa *vs.* komisjon, C-549/12 P ja C-54/13 P, EU:C:2015:412, punkt 92).

47 Samas tuleb tõdeda, et käesoleval juhul ei määra põllumajanduse tagatisfondide raamatupidamisarvestuse kontrollimist käsitlevad liidu õigusnormid ja konkreetsemalt määruse nr 885/2006 artikli 11 lõige 3 kindlaks tähtaega, mille jooksul komisjon peab raamatupidamisarvestuse kontrollimismenetluse lõpetamise kohta otsuse tegema, mistõttu ei ole käesoleva kohtuotsuse punktis 45 viidatud kohtupraktika kohaldatav.

48 Sellest tuleneb, et käesoleval juhul ei olnud Üldkohtul kohustust omal algatusel oluliste menetlusnormide rikkumise küsimust tõstatada.

49 Seetõttu tuleb esimene väide tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

50 Oma teises väites kinnitab Prantsuse Vabariik, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis, et komisjon ei eiranud määruse nr 1975/2006 artikleid 10 ja 14, kui ta kehtestas kohustuse loendada loomad kohapealsete kontrollide käigus.

51 Ta leiab esiteks, et Üldkohus moonutas tema argumentatsiooni, leides, et ta oli väitnud, et määruse nr 1975/2006 artiklid 10 ja 14 ei kehtestanud kohustust kohapealseid kontrolle läbi viia, samas kui tema oli seisukohal, et need sätted ei kehtestanud kohustust selliste kontrollide käigus loomi loendada. Ta märgib, et ICHN ringkiri näeb ette, et Prantsuse ametiasutused viivad läbi kohapealsed kontrollid, ning et raamatupidamisarvestuse kontrollimismenetluse ajal ei vaidlustanud komisjon seda, et need kontrollid olid läbi viidud. Lisaks ei ole ta enda sõnul – vastupidi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 62 toodule – väitnud, et halduskontrollide täielikkus muutis loomade loendamise kohapeal üleliigseks.

52 Teiseks väidab Prantsuse Vabariik, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 65–71 rikkus Üldkohus mitu korda õigusnormi. Kõigepealt moonutas ta Prantsuse Vabariigi sõnul vaidlusaluse otsuse sisu, asendades komisjoni põhjenduse enda omaga. Nii ei tulene sellest otsusest, et komisjon oleks leidnud, et Prantsuse ametiasutuste kasutatud kontrollimeetodeid reguleerisid määruse nr 1975/2006 artikli 15 lõige 3 ja määruse nr 796/2004 artikkel 35. Edasi tõlgendas Üldkohus valesti määruse nr 1975/2006 artikli 15 lõiget 3 ja määruse nr 796/2004 artiklit 35, leides, et ICHN kontrollisüsteem pidi järgima nendes sätetes ette nähtud meetodeid, mis kehtivad „loomadega“ seotud meetmete kontrolli suhtes, mitte aga „pindalapõhiste“ meetmete kontrolli suhtes. Määruse nr 1698/2005 artikli 37 lõige 1 ja selle määruse lisa näevad aga ette, et ICHN on „pindalapõhised“ meetmed määruse nr 1975/2006 artikli 6 lõike 2 punkti a tähenduses.

53 Järelikult ei saa loomkoormuse kriteeriumi kontrollimiseks kohapealsete kontrollide käigus loomade loendamise kohustus tuleneda määruse nr 1975/2006 artikli 15 lõikest 3 ega määruse nr 796/2004 artiklist 35.

54 Kolmandaks väidab Prantsuse Vabariik, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 66 ja 69–71 ei vastanud Üldkohus õiguslikult piisavalt, kui ta leidis, et halduskontrollide läbiviimine usaldusväärsete andmebaaside alusel ei vabasta liikmesriike nende kohustusest teha kohapealseid kontrolle ning eelkõige nende kohustusest loendada loomad loomkoormuse kindlakstegemiseks selliste kontrollide ajal. Tema hinnangul näeb määruse nr 1975/2006 artikli 14 lõige 2, mis on vaidlusaluse otsuse aluseks ja mida Üldkohus ei analüüsinud, ette, et kohapealne kontroll hõlmab kõiki kohustusi, mida on võimalik kontrollkäigu ajal kontrollida. Loomade loendamine kontrollkäigu ajal ei võimalda aga kontrollida selle kriteeriumi täitmist, mis on väljendatud LÜ-des, sõltub loomade vanusest ja mille puhul on vaja arvesse võtta aasta keskmised piirväärtused.

55 Prantsuse Vabariik väidab, et vaidlusaluse otsuse seaduslikkus sõltub ka sellest, kas Prantsuse ametiasutused rikkusid määruse nr 1975/2006 artikli 10 lõiget 2, mis näeb ette, et liikmesriigid määravad kindlaks sobivad meetodid ja vahendid, et kontrollida iga toetusmeetme puhul toetuste andmise tingimuste täitmist. Loomkoormuse arvutamiseks kasutatav andmebaas annab piisavad tagatised jõudmaks järeldusele, et selliste andmete kasutamine, mis on andmebaasist saadud, on sobiv vahend ICHN andmise tingimuse täidetuse kontrollimiseks. Järelikult oleks Üldkohus pidanud asuma seisukohale, et need kontrollimeetodid võimaldasid ICHN andmise tingimuse täidetuse kontrolli nimetatud artikli 10 lõike 2 tähenduses sobivalt tagada, ja et lisaks ei ole loomkoormuse kriteerium kohustus, mida oli võimalik kontrollida loomade loendamisega kontrollkäigu ajal.

56 Komisjon ei nõustu Prantsuse Vabariigi argumentatsiooniga.

Euroopa Kohtu hinnang

57 Sissejuhatuseks on oluline nentida, et sisuliselt vaidlustab Prantsuse Vabariik selle, et ICHN kohapealsete kontrollide käigus on kohustus loomad loendada. Kuid nagu ilmneb käesoleva kohtuotsuse punktidest 27 ja 28, leidis Üldkohus, et selline kohustus tuleneb eelkõige määruse nr 1975/2006 artikli 15 lõike 3 ja määruse nr 796/2004 artikli 35 kohaldamisest, mis just ongi see vaidlustatud kohtuotsuse põhjendus, mille vastu on Prantsuse Vabariigi argumentatsioon osaliselt suunatud.

58 Esiteks tuleb meenutada, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 59–82 analüüsis Üldkohus tühistamishagi esimese väite kahte osa koos, et teha kindlaks, kas määruse nr 1975/2006 sätted ja täpsemalt selle artikkel 10 jj kehtestavad kohapealse kontrolli käigus loomade loendamise kohustuse.

59 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 64 märkis Üldkohus, et „määruse nr 1975/2006 artiklid 10 ja 14 ei näe sõnaselgelt ette kohustust loendada loomad kohapealsete kontrollide käigus“. Samas tõdes ta selle kohtuotsuse punktides 65–67, et need artiklid ja määruse nr 796/2004 artikkel 35 piiravad liikmesriikide kaalutlusruumi kohapealsete kontrollide meetodite ja vahendite osas nende tingimuste kontrollimisel, mida peavad toetusesaajad täitma, ning samuti nende kontrollide läbiviimise osas.

60 Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 70, et ühtegi määruse nr 1975/2006 sätet ei saa tõlgendada nii, et see lubab liikmesriigi ametiasutustel jätta teatavatel juhtudel loomad kohapealse kontrolli käigus loendamata. Tema hinnangul tuleneb loomade loendamise kohustus ICHN kontrolli suhtes määruse nr 796/2004 artikli 35 sätete kohaldamisest, millele selles osas viitab määruse nr 1975/2006 artikli 15 lõige 3 eesmärgiga eelkõige kontrollida „liikmesriikide loodud andmebaasides sisalduvate andmete vastavust“.

61 Sellest tulenevalt jõudis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 71 järeldusele, et komisjon leidis õigesti, et määruse nr 1975/2006 artiklid 10 ja 14 kohustasid kohapealsete kontrollide käigus loomi loendama.

62 Teiseks tuleb nentida, et määruse nr 1975/2006 artikli 10 lõige 2 näeb ette, et liikmesriigid määravad kindlaks sobivad meetodid ja vahendid, et kontrollida iga toetusmeetme puhul toetuste andmise tingimuste täitmist. Selle artikli lõige 4 piirab nende sellekohast pädevust, nähes ette, et „abikõlblikkuse kriteeriumidele vastavuse kontrollimine hõlmab nii haldus- kui ka kohapealset kontrolli“.

63 Sellest tuleneb, et liikmesriigid peavad korraldama kohapealsed kontrollid, et teha kindlaks, et kõnealuse toetuse saajad täidavad liidu ja siseriiklikes õigusnormides maaelu arengu toetusmeetmete kohta ette nähtud tingimused.

64 Määruses nr 1975/2006 ette nähtud kontrolle reguleerivate üldpõhimõtete hulgas on aga ka nimetatud määruse artikli 14 lõikes 2 toodud põhimõte, mille kohaselt hõlmab kohapealne kontroll kõiki toetusesaaja maksekohustusi ja kohustusi, mida on võimalik kontrollkäigu ajal kontrollida.

65 Samas ei näe määrus nr 1975/2006 ette täpseid kontrollimeetodeid, mida liikmesriigid peavad kasutama, et kontrollida, kas maaelu arengu toetusmeetmete abikõlblikkuse kriteeriumid on täidetud.

66 Määruse nr 1975/2006 artikli 15 lõikes 2 on siiski täpsustatud, et need kontrollid viiakse läbi vastavalt määruse nr 796/2004 artiklitele 29, 30 ja 32, mis puudutavad vaid „pindalapõhiste“ toetuskavade ühtsete taotluste kohapealset kontrolli.

67 Seega ei ole määruse nr 796/2004 artikkel 35, mis puudutab „loomadega“ seotud meetmete kohapealseid kontrolle, kohaldatav selliste „pindalapõhiste“ meetmete kontrolli suhtes nagu ICHN, mistõttu on Üldkohtu hinnangus selles küsimuses rikutud õigusnormi.

68 Samas tuleb märkida, et kui Üldkohtu otsuse põhjendustes on tegemist liidu õiguse rikkumisega, kuid otsuse resolutsioon on muude õiguslike asjaoludega põhjendatud, tuleb apellatsioonkaebus jätta rahuldamata (kohtuotsused, 10.12.2002, komisjon *vs.* Camar ja Tiko, C-312/00 P, EU:C:2002:736, punkt 57, ja 26.3.2009, SELEX Sistemi Integrati *vs.* komisjon, C-113/07 P, EU:C:2009:191, punkt 81).

69 Käesoleval juhul viitas Üldkohus – jõudmaks järeldusele, et Prantsuse Vabariigil oli kohustus loendada loomad kohapealsete kontrollide käigus – siiski ka määruse nr 1975/2006 artiklitele 10 ja 14.

70 Sellega seoses tuleb meenutada, et isegi kui abi ja toetuste andmist käsitlevad liidu õigusnormid ei näe liikmesriikidele ette sõnaselget kohustust kehtestada sellised järelevalvemeetmed ja üksikasjalikud kontrollimeetodid, võib see kohustus – mõnikord ka kaudselt – tuleneda tõsiasjast, et kõnesolevate õigusnormide kohaselt peavad liikmesriigid seadma sisse tõhusa kontrolli- ja järelevalvesüsteemi (vt kohtuotsused, 12.6.1990, Saksamaa *vs.* komisjon, C-8/88, EU:C:1990:241, punkt 16; 14.4.2005, Hispaania *vs.* komisjon, C-468/02, ei avaldata, EU:C:2005:221, punkt 35, ja 24.4.2008, Belgia *vs.* komisjon, C-418/06 P, EU:C:2008:247, punkt 70).

71 Kuid nagu käesoleva kohtuotsuse punktides 63 ja 64 selgitatud, tuleneb määruse nr 1975/2006 artiklitest 10 ja 14, et liikmesriigid peavad korraldama kohapealsed kontrollid, et teha kindlaks, et kõnealuse toetuse saajad täidavad liidu ja siseriiklikes õigusnormides maaelu arengu toetusmeetmete kohta ette nähtud tingimused. Konkreetsemalt paneb selle määruse artikli 14 lõige 2 liikmesriikidele kohustuse korraldada kohapealseid kontrolle, mis hõlmavad kõiki toetusesaaja maksekohustusi ja kohustusi – sealhulgas neid, mis tulenevad siseriiklikust õigusest –, mida on võimalik kontrollkäigu ajal kontrollida.

72 Käesoleval juhul nägi komisjoni poolt heaks kiidetud maaelu kuusnurkse arengu abikava ICHN abikõlblikkuseks ette LÜ-s väljendatava loomkoormuse kriteeriumi, mis võimaldab kindlaks määrata loomakasvatustiheduse söödamaadel, et vältida ala- või ülekarjatamist. Seega olid Prantsusmaa ametiasutused kohapealsete kontrollide käigus kohustatud tegema loomkoormuse kriteeriumi kindlaks loendades need loomad, kes kontrollkäigu ajal põllumajandusettevõttes olemas olid – see loendamine on ette nähtud ICHN ringkirja punktis 7.2 –, et teha kindlaks, kas seda kriteeriumi oli täpselt järgitud ja andmed vastavad halduskontrolli tulemusena saadud andmetele.

73 Järelikult pidid Prantsusmaa ametiasutused kohapealsete kontrollide käigus loomad loendama.

74 Seega tuleb tõdeda, et muud Prantsuse Vabariigi argumendid ei saa vaidlustatud kohtuotsust kahtluse alla seada ning need tuleb tagasi lükata kui alusetud. Samuti on see argumendiga, milles ta leiab, et Üldkohus moonutas tema argumentatsiooni, leides, et ta oli väitnud, et määruse nr 1975/2006 artiklid 10 ja 14 ei kehtestanud kohustust kohapealseid kontrolle läbi viia, samas kui tema oli seisukohal, et need sätted ei kehtestanud kohustust selliste kontrollide käigus loomi loendada. Tagasi tuleb lükata ka argument, milles ta kinnitab, et vastupidi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 62 toodule ei ole ta väitnud, et halduskontrollide täielikkus muutis loomade loendamise kohapeal üleliigseks.

75 Eeltoodust järeldub, et teine väide tuleb tagasi lükata.

Kolmas väide

Poolte argumendid

76 Kolmandas väites väidab Prantsuse Vabariik, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 73–76 leidis, et seoses veiste identifitseerimise või veise- või lambapidamise toetuste haldamisega läbiviidud kohapealsed kontrollid ei kujutanud endast kohapealseid kontrolle määruse nr 1975/2006 tähenduses.

77 Esiteks väidab ta, et tema poolt Üldkohtus esitatud argument, mille kohaselt vabastasid seoses veiste identifitseerimise haldamisega või veise- või lambapidamise toetusega läbiviidud kohapealsed kontrollid Prantsuse ametiasutused kohustusest loomi kohapealsete kontrollide käigus loendada, põhineb nõukogu 29. septembri 2003. aasta määrusel (EÜ) nr 1782/2003, millega kehtestatakse ühise põllumajanduspoliitika raames kohaldatavate otsetoetuskavade ühiseeskirjad ja teatavad toetuskavad põllumajandustootjate jaoks ning muudetakse määruseid (EMÜ) nr 2019/93, (EÜ) nr 1452/2001, (EÜ) nr 1453/2001, (EÜ) nr 1454/2001, (EÜ) nr 1868/94, (EÜ) nr 1251/1999, (EÜ) nr 1254/1999, (EÜ) nr 1673/2000, (EMÜ) nr 2358/71 ja (EÜ) nr 2529/2001 (ELT 2003, L 270, lk 1; ELT eriväljaanne 3/40, lk 269), ning määrusel nr 1975/2006. Ühelt poolt näeb määruse nr 1782/2003 artikli 26 teine lõik ette, et liikmesriigid võivad sama tüüpi kontrollide mitmekordse läbiviimise vältimiseks lülitada liidu või siseriiklike toetuskavade kohaldamisse oma haldus- ja kontrollikorda ühtse süsteemi osa või osasid. Teiselt poolt tuleneb määruse nr 1975/2006 artikli 5 lõikest 2, et võimaluse korral tehakse selle määruse artiklites 12, 20 ja 27 ette nähtud kohapealsed kontrollid ning teised põllumajandustoetusi käsitlevates eeskirjades sätestatud kontrollid samal ajal.

78 Prantsuse Vabariik järeldab sellest, et Prantsuse ametiasutustel oli õigus kontrollida ICHN toetustega seonduvat loomkoormust samal ajal kui veisekasvatuse toetuskõlblikkuse tingimuste täidetust või veiste identifitseerimist käsitlevate sätete järgimist. Seetõttu leiab ta, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui asus seisukohale, et määruse nr 1975/2006 artikli 12 jj kohast kontrolli ja andmebaasi loomiseks läbiviidavat kontrolli ei tohtinud korraldada samal ajal.

79 Teiseks rikkus Üldkohus tema hinnangul õigusnormi ka siis, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 73 ja 74, et määruse nr 1975/2006 artiklis 12 jj ette nähtud tingimustest lähtudes oli ICHN toetuste kohapealse kontrolli süsteem iseseisev ja sõltumatu sellest kohapealse kontrolli süsteemist, mida kasutatakse veiste identifitseerimise ja veisekasvatuse toetuste raames.

80 Prantsuse Vabariik ei vaidle sugugi vastu sellele, et need artiklid, mis reguleerivad ICHN toetusmeetmete kohapealseid kontrolle, kujutavad endast erinorme. Samas leiab ta, et määruse nr 1975/2006 põhjendustest 2 ja 5 ei tulene, et need kahte tüüpi kontrollisüsteemid on teineteisest sõltumatud. Tema sõnul on nendes põhjendustes kirjas, et tuleb kehtestada erinormid halduseks ja kontrolliks, et võtta arvesse 2. telje abikavade eripära. Nende kavade abikõlblikkuse kriteeriumite sisu määravad aga kindlaks liikmesriigid. Neil tingimustel ei või komisjon määrata selles määruses kindlaks täpseid kontrollimeetmeid, mida nemad peaksid kasutama, et kontrollida iga 2. teljes määratletud meetme abikõlblikkuse tingimusi.

81 Prantsuse Vabariik on seisukohal, et nimetatud põhjenduste 2 ja 5 ainsaks eesmärgiks on märkida, et ühise põllumajanduspoliitika esimese samba raames ette nähtud haldus- ja kontrollieeskirjad tuleb vastu võtta, mida ei saa tõlgendada nii, nagu paneks see liikmesriikidele kohustuse dubleerida abimeetme abikõlblikkuse tingimuste kontrollimise raames juba läbiviidud kontrollimeetmeid. Täiendava kontrolli läbiviimine on vajalik vaid siis, kui mõne muu abimeetme raames juba tehtud kontrollid ei olnud piisavad, et kontrollida kõiki 2. telje meetme abikõlblikkuse tingimusi.

82 Prantsuse Vabariik leiab, et veiste identifitseerimise ja veisekasvatuse toetuste raames läbi viidud kontrollid võimaldavad kontrollida ICHN toetusmeetmetega seonduvat loomkoormust. Lammastega seoses rakendati täiendavaid kontrollimeetmeid, nimelt loomade loendamist kohapealse kontrolli käigus.

83 Komisjon on seisukohal, väite esimene osa on vastuvõetamatu, kuna määruse nr 1782/2003 artikli 26 esimesele lõigule ja määruse nr 1975/2006 artikli 5 lõikele 2 viitab Prantsuse Vabariik esimest korda.

84 Lisaks leiab ta, et Prantsuse Vabariik tõlgendab neid sätteid valesti. Määruse nr 1782/2003 artikli 26 esimeses lõigus on sätestatud üksnes see, et liikmesriigid tagavad, et selle määruse V lisas loetletud abikavade puhul kasutatavad haldus- ja kontrollimenetlused on kooskõlas ühtse süsteemiga, ja teevad sellest teatavad järeldused. Määruse nr 1975/2006 artikli 5 lõige 2, mis käsitleb põllumajandustoetusi reguleerivates liidu õigusnormides ette nähtud kontrolle, ei puuduta aga veiste identifitseerimiseks ja registreerimiseks läbiviidavaid kohapealseid kontrolle. See näeb ette, et need kontrollid tuleb läbi viia samal ajal, mis käesoleval juhul nii ei ole.

85 Komisjon vaidlustab väite teise osa ja leiab, et Prantsuse Vabariik kinnitab, et maaelu arengu raames võetud abimeetmetega ei saa siduda kohustust järgida liidu õiguse erinorme, kuna nende abikõlblikkuse kriteeriumid kuuluvad liikmesriikide pädevusse. Ta märgib, et antud juhul kasutatud kohapealse kontrolli meetodid ei vasta määruse nr 1975/2006 nõuetele. Lisaks kujutab osa esitatud argumentatsioonist endast uut väidet.

Euroopa Kohtu hinnang

86 Oma kolmandas väites vaidlustab Prantsuse Vabariik Üldkohtu põhjendused vaidlustatud kohtuotsuse punktides 73–76, milles Üldkohus leidis, et andmebaaside koostamisel läbi viidud kohapealsed kontrollid – eelkõige veiste identifitseerimise või veise- või lambapidamise toetuste haldamise raames – ei vabastanud Prantsuse ametiasutusi kohustusest viia läbi uusi kontrolle. Tema sõnul kujutavad määruses nr 1975/2006 ette nähtud haldamise ja kontrollieeskirjad endast nendes valdkondades erimeetmeid ja andmebaaside koostamiseks läbiviidavad kontrollid ei ole sellised kontrollid, kuna need

olid ette nähtud mitte „maaelu arengu toetusmeetmete konkreetsetele tingimustele vastavuse hindamiseks“, vaid ettevõtte nende loomade kontrollimiseks, kelle suhtes oli määrusega nr 1760/2000 ette nähtud identifitseerimine.

87 Sissejuhatuseks tuleb märkida, et kui Prantsuse Vabariik nimetab oma kolmanda väite sõnastuses lambakasvatuse toetusi, siis Üldkohus käsitles vaidlustatud kohtuotsuse punktis 74 seoses veiste identifitseerimise haldamisega läbi viidud kohapealseid kontrolle, millele apellatsioonkaebuses selle väite põhjendamiseks viidatakse. Järelikult tuleb see väide tunnistada täpsuse puudumise tõttu vastuvõetamatuks, kuna see viitab lambakasvatuse toetustele.

88 Samas tuleb sarnaselt komisjoniga nentida, et selle väite esimeses osas viitab Prantsuse Vabariik apellatsiooniastmes esimest korda määruse nr 1782/2003 artikli 26 esimesele lõigule ja määruse nr 1975/2006 artikli 5 lõikele 2 väitmaks, et seoses veiste identifitseerimise või veise- või lambapidamise toetuste haldamisega läbiviidud kohapealsed kontrollid vabastasid Prantsusmaa ametiasutused kohustusest loendada loomad viimati nimetatud määruses ette nähtud kohapealsete kontrollide käigus.

89 Siiski peab märkima, et oma tühistamishagis väitis Prantsuse Vabariik, et veiste identifitseerimise või veise- või lambapidamise toetuste haldamiseks andmebaaside koostamisel juba läbi viidud kohapealsed kontrollid vabastasid Prantsuse ametiasutused kohustusest viia läbi kohapealsed kontrollid määruse nr 1975/2006 artikli 12 jj alusel.

90 Niisiis sellega, kui Prantsuse Vabariik viitab apellatsiooniastmes määruse nr 1782/2003 artikli 26 esimese lõigu ja määruse nr 1975/2006 artikli 5 lõike 2 kohaldatavusele käesolevas asjas, siis viitab ta nendele õiguslikele alustele, mis peaksid aitama põhjendada tema poolt esimeses kohtuastmes esitatud argumentatsiooni.

91 Sellises kohtuasjas aga, mille pooled – nagu käesolevas asjas – vaidlevad liidu õiguse sätete tõlgendamise ja kohaldamise üle, peab liidu kohus kohaldama poolte esitatud faktiliste asjaolude suhtes asjakohaseid õigusnorme: esimeses astmes nende asjaolude suhtes, mille pooled on talle esitanud, ja apellatsiooniastmes nende põhjenduste suhtes, millega Üldkohus on talle esitatud argumentatsioonile vastanud.

92 Kuna apellatsioonkaebuses on vaidlustatud hinnang, mille Üldkohus andis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 73–76, siis ei saa argumenti, et komisjon on rikkunud määruse nr 1782/2003 artikli 26 esimest lõiku ja määruse nr 1975/2006 artikli 5 lõiget 2 pidada uueks argumendiks ja seda tuleb analüüsida sisuliselt.

93 Sellega seoses tuleb märkida, et kuna määruse nr 1782/2003 artikli 26 esimese lõiguga liikmesriikidele pandud kohustused on väga üldised, siis ei oma see säte üldse tähtsust selle kindlakstegemisel, kas seoses veiste identifitseerimise või veisepidamise toetuste haldamisega läbiviidud kontrollid vabastasid Prantsusmaa ametiasutused kohustusest loendada loomad määruse nr 1975/2006 artiklites 10 ja 14 ette nähtud kohapealsete kontrollide käigus.

94 Samas näeb määruse nr 1975/2006 artikli 5 lõige 2 sõnaselgelt ette, et võimaluse korral tehakse selle määruse artiklites 12, 20 ja 27 sätestatud kohapealsed kontrollid ning teised liidu eeskirjades sätestatud põllumajandustoetusi käsitlevad kontrollid samal ajal.

95 On selge, et kohapealsed kontrollid, mis tuleb läbi viia seoses ICHN-ga, kuuluvad määruse nr 1975/2006 artikli 12 reguleerimisalasse.

96 Seega võimaldab määruse nr 1975/2006 artikli 5 lõige 2 liikmesriikidel selliste määruse nr 1698/2005 artikli 36 punktis a ette nähtud põllumajandusmaa säästvale kasutusele suunatud meetmete nagu ICHN suhtes kohapealseid kontrolle põhimõtteliselt läbi viia teiste liidu eeskirjades sätestatud põllumajandustoetusi käsitlevate kontrollidega samal ajal.

97 Sellest tuleneb, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 74 leidis, et määruse nr 1975/2006 artikli12 jj alusel läbiviidava kohapealse kontrolli süsteem oli iseseisev ja sõltumatu sellest kohapealse kontrolli süsteemist, mida kasutatakse veiste identifitseerimise ja veisekasvatuse toetuste raames, tegemata ühelt poolt kindlaks seda, kas viimati nimetatud kontrollid kujutasid endast põllumajandustoetusi reguleerivates liidu õigusnormides käsitletavaid kontrolle nimetatud määruse artikli 5 lõike 2 tähenduses, ja teiselt poolt, kas neid võidi läbi viia selle määruse artiklis 12 jj ette nähtud kontrollidega samal ajal.

98 Seega, ilma et oleks vaja analüüsida kolmanda väite teist osa, tuleb nõustuda selle väite esimese osaga ja sellest lähtudes tühistada vaidlustatud kohtuotsus.

Menetlus Üldkohtus

99 Vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimesele lõigule võib Euroopa Kohus Üldkohtu otsuse tühistamise korral teha ise asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium seda lubab.

100 Käesolevas asjas see nii ei ole.

101 Nimelt küsimusele, kas veiste identifitseerimise ja veisekasvatuse toetuste raames läbi viidud kohapealsed kontrollid kujutavad endast põllumajandustoetusi reguleerivates liidu õigusnormides käsitletavaid kontrolle määruse nr 1975/2006 artikli 5 lõike 2 tähenduses, antav vastus võib antud juhul viia selleni, et Üldkohus peab uuesti analüüsima tühistamishagi kolmanda väite teist osa, kuigi vaidlustatud kohtuotsuse põhjendusi selle teise osa suhtes ei ole käesoleva apellatsioonkaebuse raames vaidlustatud.

102 Seega tuleb kohtuasi suunata tagasi Üldkohtusse ning teha otsus kohtukulude kohta edaspidi.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kaheksas koda) otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 30. aprilli 2015. aasta otsus kohtuasjas Prantsusmaa *vs.* komisjon (T-259/13, ei avaldata, EU:T:2015:250)**.

2. **Saata kohtuasi tagasi Euroopa Liidu Üldkohtusse.**

3. **Otsustada kohtukulude kandmine edaspidi.**

Allkirjad